

ALEXA története

Sokszor halljuk: bárkivel bármi megtörténhet. Mégsem vesszük komolyan.

Számomra is csak akkor vált valósággá, amikor megtörtént az, amit rémálmaimban sem láttam addig. Amikor megcsináltam a tesztet, remélve, hogy megkönnyebbülve nyugtázom, megúsztam, hiszen életemben most először kellett ehhez folyamodnom, sokkhatásként ért a látvány, a látásom beszűkült. Csak a tenyeremben lévő tesztet láttam és azt éreztem, ez nem lehet igaz, ez biztos valami tévedés, rossz volt a teszt, valami olyat mutat, ami nincs. Pánikszerű és nagyon erőteljes remegés tört Rám és úgy éreztem, mindennek vége. Akkor tényleg így éreztem, lepergett előttem az életem és az, hogy nincs tovább, minden, amit eddig felépítettem és elterveztem, összeomlott.

A teszt után néhány nap múlva az orvosom is csak megerősíteni tudott, hogy új élet fogant. Nagy vívódások és fájdalmak közepette meghoztam az akkor legracionálisabbnak tűnő döntést. Elkezdődött a herce-hurca, vizsgálatok, családsegítő központ, miközben borzasztó volt lefeküdni és felébredni ebben a tudatban és sokkoló volt tapasztalni, látni magamon az ebből fakadó testi változásokat. Az ilyenkor szokásos hangulatingadozások, sírógörcsök, düh kísérték mindezt, az önvád a felelőtlenségem és naivitásom miatt, időnként szörnyű és sokatmondó rémálmodok, amelyek csak tovább fokozták a lelkiismeret furdalásomat. Voltak órák, amikor pedig hirtelen nagy nyugalom tört Rám, mintha semmi nem történt volna. Utólag rájöttem, ez volt a tagadás egyik formája. Tagadtam, mert nem akartam elhinni és nem bírtam felfogni, mi is történik Velem.

A páromnak nem mondtam el, és mire kiderült, hogy mi történt, már egyébként sem voltunk együtt, de önmagában ez is indok lett volna, hogy elhagyjam Őt ugyanis javarészt neki volt köszönhető, hogy ez megtörtént. A beavatkozás utáni ébredés perceiben, amit rögtön éreztem: az a hatalmas nagy űr, üresség volt, és a kínzó magány. Fizikálisan is nehéz volt összeszednem magam, de a lelki üresség, amit éreztem, sokkal erősebb volt.

A szentgyónást követő feloldozás is csak rövid ideig hozott könnyebbséget az életembe, hamarosan újra önvád gyötört, időnként elemi erővel tört rám a düh, amivel nem tudtam mit kezdeni. Napok teltek el depresszív hangulatban, fáradt voltam és enervált.

Voltak napok, amikor pedig felhőtlenül jókedvű lettem és úgy éreztem, túltettem magam rajta. Aztán mégis apróságnak tűnő események következményeként megint visszazuhantam a mély szakadékba, ami körülvelt. Kapcsolati problémák jelentkeztek, a rémálmodok is folytatódtak.

A templomban láttam a lelkigyakorlatról a plakátot. Úgy éreztem, nekem szól, nekem akarnak segíteni, és megértésre, megnyugvásra lelhetek. Hezitáltam előtte, vajon kell-e ez nekem? Lehet, mégis menni fog ez nekem egyedül is. Idegen emberek előtt beszéljek a legintimebb titkaimról? Mi történik, ha ismerőssel találom magam szemben?

Végiggondoltam, hiszen teljes és egészséges lelki életet szeretnék élni, ahhoz pedig nem a tagadáson keresztül vezet az út, így hát nekivágtam.

Mélyen ülő fájdalmak, kétségbeesés, düh, keserűség, önvád, minden a felszínre került, sírtam. Sokat, ami megváltásként hatott Rám, de ahogy a lelkem mélyéig hatolt a fájdalom a megtisztulás is elérte lelkem legmélyebb pontjait.

Megérintett időnként a felszabadultság érzése, amire már régóta vágytam. A Jó Isten segítségét és szeretetét kértük és éreztük a jelenlétét.

Tudom, még lesz dolgom magammal, terelgetnem kell magam mindig a jó útra, amit most megtaláltam és örökké hálás leszek, amiért az Úr ebben a nehéz időszakban Mária és Feri által a kezembe adta a lehetőséget, hogy a lelki gyógyulás útjára lépjek. Hálás vagyok nekik is áldásos tevékenységükért, amit ilyen lelkesen és kitartóan végeznek.

Úgy érzem, a Jó Isten újra magához ölelt, ahogyan azt én is megtettem volna a meg nem született gyermekemmel...